ורבי יהודה אומר כלבום של ברול מטילין לה לתוך פיה.נפרק

דתנן נותנין סודר קשה לתוך הרכה וכורך על לוארו זה מושך אילך

חה מושך אילך עד שפותח את פיו וזורק את הפתילה לתוך פיו

ר"י אומר אם מת בידם לא היו

מקיימין בו מלות שריפה אלא פותח

פיו בלבת וכו' ותימה לר"י מאי

שנא הכא דלרבי יהודה בכלבום

והתם בלבת ופי׳ ר״י דהכא נמי

היו פותחין פיה בלבת אלא לאחר

שפותחיו פיה בלבת היו מטיליו לתוכה כלבום שלא תוכל לחזור ולקפוץ

פיה ורבנן מודו נמי ח' [הכא] דאין

פותחין פיה על ידי סודרין דהתם

טעם דרבנן משום דשריפה חמורה

מחנק והיו מקרבין מיתתו ע"י חנק

וגמר מיתתו בשריפה משום ואהבת

לרעך כמוך אבל הכא אין לקרב מיתתה:ש בפר' ר"ח פי' לפי גי'

הספרים וכן פירש והשקה בתרא

מערערין יוהשקה קמייתא לגופו

מה ת"ל לא שבברייתא נשנית בתרא

והמא אלא פירוש של בעל הגמרא

הוא שוהשקה בתרא בא ללמד

שמערערין והשקה קמא לגופיה

ורבי עקיבא סבר ליה כרבנן שמשקה

ואח"כ מקריב מנחתה ומקשה היכי

אמר רבי עקיבא מערערין והא

בדוקה ועומדת סבירה ליה ותו

מקשה ר' עקיבא בהא מתניתין דפליג

עליה רבי שמעון תני מחיקה מעכבה

אלמא סבירא ליה שמחיקה והשקאה

קודם הקרבת המנחה כרבנן וכל

זמן שלא נמחקה המגילה מלי

הדרא והכא דפליג בהדי דרבי

יהודה תני קומץ מעכבה דאלמא

הקרבה קודם השקחה כר׳ שמעון

ושנינן תרי תנאי ואליבא דרבי עקיבא

ירושלמי ולית ליה לרבי עקיבא

מערערין אית ליה בשהתחילה לשתות

ולריך לפרש דאם נמחקה מגילה

קודם שקרב הקומן דשלא כדין עבוד

כהנים כיון שהתחילה לשתות

מערעריו אותה:

ד' מיתות (סנהדרין דף נב.) פליגי ר"י ורבנן במלות הנשרפין

לעיל ח:, ז) [ר"ה ה.וש"נ], ג) [לקמן כ.],

ומוספתא

ו) [מוספתה פייב], ס) [לקמן כ:], ו) גי' רש"א, 1) לא שתשתה מיד אחר

המתיקה אלא הא כו'. מהרש"ל, ח) רש"ל, ש) ל"ל קודם ד"ה ור"י. מהרש"ל,

וא"ל שבברייתא כו' בעל הגמ' הוא שהשקה בתרא

כו׳. מהרש״ל.

והשקה קמייתא לגופו

פֿ״בּן,

עין משפמ גר מצוה

ד א מיי' פ"ד מהל' סוטה הל"ד: ה ב מיי שם הל"י ופ"ג שם הלכה י: [ג מיי׳ שם פ״ד הל׳ ו]:

מוסף רש"י כדי נסבה. מידי דלח לינטריך למתניה ותנייה נכדי (קדושין ה:).

תוספות שאנץ , אלא תעמוד. ה"ג ת"ר והשקה מה ת"ל ול"ג . בתרא ברישא וקמא בסיפא שאין זה לשון ברייתא. ועוד בספרי תני לה להך ברייתא. ומפיק להאי דרשא מוהשקה קמא ל"ה. רו שא מווושקוו קמא 7 וז. וה״פ והשקה מה ת״ל סדר המקראות כך הוא ומחה והשקה והניף את המנחה והקריב דהיינו הגשה וקמץ והקטיר ואחר ישקה את . ואח״כ כתיב המים ואח״כ כתיב השקאה שלישית והשקה את המים והיתה אם נטמאה וה"פ והשקה את נטמאה דרתי קודם הקטרת האשה דכתי קודם הקטרת מנחה מה תלמוד לומר והלא כבר נאמר אחר המים וההוא ודאי דוקא י הוא ואיז הראשוז דוקא . דמדכתי' ואחר ישקה את הקטרה ומה ת"ל והשקה . אחר המחיקה ללמדך שאם איני שותה ולא הודת לומר דטמאה היא מערערין אותה כלומר פותחין את שלא בטובתה נמחקה המגלה קודם הקטרה דשלא כדין עשו דכל מה שיש להם לאחר המחיקה מאחרין שמא תודה ואפי׳ הכי כי נמחקה שלא כדין אין שומעין לה לומר איני שותה אלא או שותה או תודה ולכך כתיב והשקה לאחר המחיקה שתשתה ר' שמעון אומר ואחר ישקה מה ת"ל והלא האי קרא ומר דריש האי קרא והכי אמרי׳ לקמן בשמעתין דתרוייהו סבירא להו מקריב את המנחה בינייהו דר׳ עקיבא לית ליה אם השקה ואחר כך הקריב אם השקה האחר כך הקריב את המנחה כשרה ורי שמעון אית ליה דכשרה ע"כ ל"ה. וק' לפ"ה חדא שמגיה הספרים דבכל הספרים כתרב בתרא וקמא ועוד ק׳ אמאי קאמר והלא ואחר כך ישקה דהיינו קרא ואחו כן ישקה היינו קוא דלאחר הקטרה. וע״ק למה דאיכא בין ר׳ עקיבא לר׳ ןשמעון) (ישמעאל) דר׳ נשמעה) (שמעאר) וו עקיבא לית ליה השקה ואח״כ הקריב המנחה . כשרה הילכר והשקה קמא כרחה ואע"ג דלא כדין כרחה ואע"ג דלא כדין אימחוק ואחר כך ישקה לרישומו ניכר והשקה בתרא לגופו. וא"כ ק" [כיון] דר׳ עקיבא לא דריש ליה להאי קרא דר׳ (ישמעאל) [שמעון] אמאי

לא מפרש תלמודא היכי

ה"ג מ"ר והשקה מה מ"ל והלא כבר נאמר והשקה שאם נמחקה כו'. ולא גרסינן בתרא ברישא וקמא בסיפא יינשאין זה לשון ברייתא] ופי׳ משובש הוא וטעה בוהלא כבר נאמר דמשמע שזה נאמר מתחילה. והכי פירוש סדר המקראות כך הוא וכתב ומחה והשקה והניף(א)

המנחה והקריב דהיינו הגשה וקמן והקטיר ואחר ישקה את האשה את המים והדר תו כתיב השקחה שלישית והשקה את המים והיתה אם נטמאה וגו'. וקא"ר עקיבא והשקה את האשה דכתיב קודם הקטרת המנחה מה ת"ל והלא כבר נאמר אחר הקטרת המנחה והשקה את המים וההוא דוקא הוא ואין הראשון דוקא דמדכתיב ואחר ישקה את האשה ש"מ השקחה חחר הקטרה היא ומה ת"ל והשקה את האשה אחר המחיקה ללמדך שאם נמחקה המגילה ואמרה איני שותה ולא הודית לומר טמאה אני מערערין אותה כלומר פותחין פיה שלא בטובתה ושופכין את המים לתוך גרונה ואפי׳ נמחקה מגילה קודם הקטרה דשלא כדין עשו הכהנים דכיון דאינה שותה עד לאחר הקטרה לא היה להם למחוק דכל מה שיש שהות לחחר חת המחיקה מחחרין שמא תודה אפילו הכי הואיל ונמחקה ואפילו שלא כדין אין שומעין לה לאמר איני שותה אלא או תשתה או תודה ולכך נאמר והשקה אחר המחיקה ¹⁰ולא תשתה מיד עד לאחר הקטרה אלא הא קמשמע לן שהמחיקה גורמת לה לשתות: ר"ש אומר ואחר ישקה מה מ"ל והלא כבר נחמר והשקה. לח פליג חדרבי עקיבא אלא מר דריש האי קרא ומר דרים האי קרא ° והכי אמר לקמן בשמעתין דתרוייהו ס"ל מקריב מנחתה ואחר כך משקה: והלא כבר נחמר. פסוק שלישי והשקה חת המים לאחר הקטרה מה ת"ל ואחר ישקה: אחר כל המעשים כולן האמורים למעלה. ומה אמור למעלה השבעה והבלה וכתיבה ומחיקה (כ) והקטרת המנחה: מגיד ששלשה דברים. הללו מעכבין ההקטרה והשבעה ומחיקה. ולקמיה פריך פשיטא קודם המחיקה מה תשתה: לשרישומו ניכר. שחם היה רישומו ניכר לריך לחזור ולמחוק עד שלא יהא רישומו ניכר: הא מיכתב כתבי לה. כהן למגילה קודם קבלת שבועה בתמיה: לא עשה כלום. דכי כתיב וכתב את האלות אחר קבלת שבועה כתיב: כדי נסבה.

ת"ר והשקה מה ת"ל והלא כבר נאמר והשקה שאם נמחקה מגילה ואומרת איני שותה ימערערין אותה ומשקין אותה בעל כרחה דברי רבי עקיבא ר"ש אומר ואחר ישקה מה ת"ל והלא כבר נאמר והשקה אלא לאחר כל מעשים כולן האמורין למעלה מגיד ג' דברים מעכבין בה עד שלא קרב הקומץ ועד שלא נמחקה מגילה ועד שלא תקבל עליה שבועה עד שלא קרב הקומץ ר"ש למעמיה דאמר מקריב את מנחתה ואח"כ משקה עד שלא נמחקה מגילה אלא מאי משקה לה אמר רב אשי ילא נצרכה לשרישומו ניכר עד שלא תקבל עליה שבועה מישתא הוא דלא שתיא הא מיכתב כתבי לה והאמר רבא "מגילת סומה שכתבה קודם שתקבל עליה שבועה לא עשה ולא כלום יכדי נסבה במאי קמיפלגי תלתא קראי כתיבי והשקה קמא ואחר ישקה והשקה בתרא רבנן סברי והשקה קמא לגופו שמשקה ואח"כ מקריב את מנחתה ואחר ישקה מיבעי ליה לשרישומו ניכר והשקה בתרא שאם סנמחקה מגילה ואומרת איני שותה מערערין אותה ומשקה אותה בעל כרחה ור"ש סבר ואחר ישקה לגופו שמקריב את מנחתה ואח"כ משקה והשקה קמא שאם השקה ואח"כ הקריב את מנחתה כשרה והשקה בתרא שאם נמחקה מגילה ואמרה איני שותה מערערין אותה ומשקין אותה בעל כרחה ורבנן בדיעבד לא פתח קרא וסבר ר"ע משקין אותה בעל כרחה והתניא י רבי יהודה אומר כלבום של ברול ממילין לתוך פיה שאם נמחקה מגילה ואמרה איני שותה מערערין אותה ומשקין אותה בע"כ אמר רבי עקיבא כלום אנו צריכין אלא לבודקה והלא בדוקה

ועומדת אלא עד שלא קרב הקומץ יכולה לחזור בה סמשקרב הקומץ אינה יכולה לחזור בה וליטעמיך תיקשי לך היא גופה משקרב הקומץ אינה יכולה לחזור בה והלא בדוקה ועומרת לא קשיא הא דקהדרא בה מחמת רתיתא והא דקהדרא בה מחמת בריותא והכי קאמר כל מחמת בריותא כלל כלל לא שתיא מחמת רתיתא עד שלא קרב הקומץ דאכתי לא אמחוק מגילה אי נמי אמחוק מגילה דשלא כדין עביד כהנים דמחקי מצי הדרא בה משקרב הקומץ דבדין עביד כהגים דמחקי לא מצי הדרא בה קשיא

שלא לצורך דהא אפילו מיכתב לא כתבינן: **במאי קמיפלגי.** אמתני׳ קאי וברייתא נקט ברישא לאשמועינן מהיכא יליף ר״ש טעמיה וקבעי רבנן השתא היכי דרשי להו לקראי ור"ש היכי דריש להו לכולהו: רבנן סברי והשקה קמה. דקודם הקטרה דוקה הוא ואע"ג דכתיב ואחר ישקה דמשמע דוקה על כרחך מקרא האמור ראשון אינו נדרש אלא לגופו ומקראות יתירות האמורים אחריו ניתנו לדרוש הילכך קמא דוקא לומר שמשקה ואח"כ מקריב את מנחתה וע"כ ואחר ישקה אע"פ שנכתב אחר הקטרה אקודם הקטרה קאי ואחר דקאמר אמחיקה קאי הכתובה למעלה (a) וקאמרי רבנן דאם לא נמחקה יפה לא ישקנה והשקה בתרא נמי אקודם הקטרה קאי ולדרשה אתא ע"כ: **ור"ש סבר ואחר ישקה.** משמע דדוקא הוא ודוקא כתיבה לאחר הקטרה לומר שכולן מעכבין בה הקטרת המנחה ורושם הניכר וכולהו מהכא נפקי דקודמין להשקאה והשקה קמא לאכשורי דאי עביד איפכא: **והשקה בסרא שאם נמחקה מגילה.** ודוקא אחר הקטרה דבדין אימחיק משקין אותה בעל כרחה והיינו דאיכא בין (י) לר"ע בין לר"ש דר"ע לית ליה אם השקה ואח"ר הקריב מנחתה כשרה הילכך והשקה קמא דריש לבעל כרחה ואע"ג דשלא כדין אימחיק קודם הקטרה ואחר ישקה לרישומו ניכר והשקה בחרא לגופיה לומר שמקריב מנחחה ואח"כ משקה: **בדיעבד לא פחח קרא.** אין דרך הכחוב לומר בתחילת דבריו שלא כדרך מלותן אלא בתחילה סדר משפט דבריו ולבסוף מרבה מקראות לדרוש: ללבום. שני שינים יש לו ונותן לתוך פיה זקוף: אלא לבודקה. אם טהורה אם טמאה: והלא בדוקה ועומדם. דכיון דאמרה איני שותה מודה שהיא טמאה: יכולה לחזור בה. ולומר איני שותה ואין אונסין אותה דהא מודה דטמאה היא: משקרב הקומץ וכו'. ולקמיה פריך היא גופא קשיא אמאי אינה יכולה לחזור והלא בדוקה ועומדת היא: דקא הדרא מחמת בריוחא. הא דקתני בדוקה ועומדת דקא הדרא בה מחמת בריותא הוא שאינה רותחת וקאמרה איני שותה ודאי טמאה היא ולכך אינה רותתת דסמכה מעיקרה ואמרה כי מטינא למשתי לא שחינה ולא שנה קרב קומץ ולא שנא לא קרב לא שחיא כדמפרש ואזיל כל מחמת בריותא כלל כלל לא שתיא ואפי׳ קירב הקומץ והא דמפליג בין קרב ללא קרב דקא הדרא בה מחמת רתיתא שאנו רואין אותה רותתת דאיכא למימר דאינה מאמנת שלא יבדקוה המים ואפילו היא טהורה ורוצה היתה לסמוך על טהרתה ולשחות ולפיכך היא רותתת וכשמגעת לשתות חוזרת בה הילכך עד שלא קרב כו'. וברייתא קמייתא דלעיל דקתני מערערין אותה במחמת רתיחותא קאמר:

הגהות הב"ח (ל) רש"י ד"ה ה"ג וכו' והניף את המנחה: (ב) ד"ה אחר כל וכו' וכתיכה ומחיקה וקמיצה והקטרה מגיל [.] (ג) ד"ה רבנן סברי וכו׳ למעלה וקאמר דאם לא כל"ל ותיבת רבנן נמחק: (ד) ד"ה והשקה בתרא וכוי דאיכא בין ר"ע לר"ש כל"ל:

גליון הש"ם רש"י ד"ה ר"ש אומר וכו' והכי אמר לקמן . בשמעתין. ד' כ ע"ב:

תום' שאנץ (המשך) . דריש ליה ר׳ עקיבא לקרא. . לכ״נ לר״ת שאין למחות ג״ה והשקה בתרא מה ת״ל והלא כבר נאמר והשקה אם נמחקה מגלה ומן והשקה קמא דריש דמשקה ואחר כך מקריב מנחה ואחר ישקה דריש לרישומו ניכר. ור׳ עקיבא פליג אדר׳ (ישמעאל) (שמעוקן וקאמר דמשקה ואח״כ מקריב ולכך לא הוצרך כלל לפרש קראי אליבא דר׳ עקיבא דלגמרי סבירא ליה כרבנז דמשמע הכי ייי כובן יכושכה לקמן דוהשקה לגופיה לומר ד י. ואח״כ מקריב מנחתה והא דאמרי׳ לקמן דר׳ עקיבא סבירא ליה דמקריב ואח״כ משקה נ״ל דתרי תנאי ואליבא דר׳ עקיבא כדאמרי׳ לקמן דפרי׳ דר׳ עקיבא אדר׳ עקיבא. ג׳ דברים מעכבין עד שלא קירב הקומץ לאו דוקא נקט עיכובא דעד שלא ישמעאל) [שמעון] גופיה אית ליה דמשקה ואח״כ מקריב כשרה אלא אגב אחרים נקטיה. לא נצרכה לשרישומו ניכר. פי' לא נצרכה לומר אלא שרישומן ניכר. וא״ת מקרא דכתיב ומחה נפקא לן דמשמע דבעי' שאין רישומן ניכר. וי"ל דמקרא דומחה לא ידעי׳ אלא דצריך שיהא הדיו יכול למחות ומ"מ ל) שלא ימחוהו כיון דראוי למחות קמ"ל האי קרא שצריך למחות לגמרי. במאי קמיפלגי אמתני' קאי לאשמועי׳ מהיכא יליף ר׳ שמעון טעמיה וקבעי השתא דרבנן היכי דרשי׳ להו להאי קרא ור"ש היכי דריש להו לכולהו. ל״ה.

א) ומ"מ אינו ראיה שלריך למחות כ"כ שלא יהא רישומו ניכר קמ"ל.